

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci

žalobce: **Statutární město Děčín**
sídlem Mírové náměstí 1175/5, Děčín
zastoupený Mgr. Narcisem Tomáškem, advokátem
sídlem U Starého mostu 111/4, Děčín

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15.5.2018,
č.j.ÚOHS-R145/2017/HS-14196/2018/310/AŠi,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15.5.2018, č.j. ÚOHS-R145/2017/HS-14196/2018/310/AŠi, kterým bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 28.8.2017, č.j. ÚOHS-S0444/2016/VS-25120/2017/830/PRo, a zamítnut žalobcův rozklad.
2. Žalovaný uložil žalobci prvostupňovým rozhodnutím pokutu ve výši 499 000 Kč za to, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 22aa odst. 1 písm. b) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže (dále jen „ZOHS“), tím, že žalobce povolil obecně závaznou vyhláškou města Děčín č. 3/2013 provozování sázkových her podle § 2 písm. e), i), l), m), n) a loterií a jiných podobných her podle § 2 písm. j) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“), pouze ve třech kasínech na místech uvedených v příloze č. 1 vyhlášky, a dále tím, že výherní hrací přístroje podle § 2 písm. e) zákona o loteriích o maximálním počtu 4 kusů bylo možné provozovat pouze na místech uvedených v příloze č. 2 vyhlášky, aniž by výběr adresních míst provozování a stanovení maximálního počtu výherních hracích přístrojů na provozovnu provedl na základě objektivních, nediskriminačních a předem známých kritérií, a narušil bez objektivně ospravedlnitelných důvodů hospodářskou soutěž, a tím porušil § 19a odst. 1 ZOHS. Napadené rozhodnutí pak tento závěr potvrdilo.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

3. Žalobce namítá, že stát (moc výkonná) může v případě rozporu obecně závazné vyhlášky obce se zákonem postupovat pouze podle § 123 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (dále jen „zákon o obcích“). Oprávnění zastupitelstva obce vydávat obecně závazné vyhlášky je zásadním právem územně samosprávného celku. Postupem žalovaného (uložením pokuty) došlo k vyloučení kontroly zákonnosti obecně závazné vyhlášky Ústavním soudem. Podle žalobce má o uložení sankce za rozpor obecně závazné vyhlášky se zákonem rozhodovat Ústavní soud, a to na návrh moci výkonné. Žalobce namítá absenci pravomoci žalovaného udělit obci pokutu za rozpor obecně závazné vyhlášky se zákonem. Postup žalovaného zasáhl do žalobcova práva na samosprávu.
4. Dále žalobce namítá, že v oznámení o zahájení správního řízení („ve výrokové části“) nebylo uvedeno, že by žalobce mohl naplnit skutkovou podstatu správního deliktu podle § 22aa odst. 1 písm. b) ZOHS a že žalovaný bude v zahájeném řízení rozhodovat o vině a trestu o tomto správním deliktu.
5. Žalobce tedy navrhuje napadené rozhodnutí zrušit. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

6. Žalovaný setrvává na závěrech vyplývajících z napadeného rozhodnutí. Jeho zákonné oprávnění k zásahu do práva na samosprávu je zakotveno v § 19a ZOHS, a to za účelem ochrany zákonem chráněného zájmu na zachování nenarušené hospodářské soutěže. Podmínky čl. 101 odst. 4 Ústavy tak byly podle žalovaného splněny. Pravomocí žalovaného je pouze deklarovat narušení hospodářské soutěže a za toto narušení uložit sankci. Oznámení o zahájení správního řízení

podle žalovaného obsahovalo všechny zákonem vyžadované náležitosti; přesná právní kvalifikace není povinnou součástí oznámení o zahájení správního řízení.

7. Žalovaný tedy navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné. I žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

8. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“) a včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.). Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáváno v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a zdejší soud bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Žalobce namítá nedostatek pravomoci žalovaného k udělení pokuty žalobci pro rozpor obecně závazné vyhlášky se zákonem.
10. Podle § 50 odst. 4 zákona o loteriích může obec stanovit obecně závaznou vyhláškou, že sázkové hry podle § 2 písm. e), g), i), l), m) a n) a loterie a jiné podobné hry podle § 2 písm. j) a § 50 odst. 3 zákona o loteriích mohou být provozovány pouze na místech a v čase touto vyhláškou určených, nebo stanovit, na kterých místech a v jakém čase je v obci provozování uvedených loterií a jiných podobných her zakázáno, nebo úplně zakázat provozování uvedených loterií a jiných podobných her na celém území obce. Podle § 10 zákona o obcích může obec ukládat povinnosti v samostatné působnosti obecně závaznou vyhláškou a) k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku; zejména může stanovit, které činnosti, jež by mohly narušit veřejný pořádek v obci nebo být v rozporu s dobrými mravy, ochranou bezpečnosti, zdraví a majetku, lze vykonávat pouze na místech a v čase obecně závaznou vyhláškou určených, nebo stanovit, že na některých veřejných prostranstvích v obci jsou takové činnosti zakázány, b) pro pořádání, průběh a ukončení veřejnosti přístupných sportovních a kulturních podniků, včetně tanečních zábav a diskoték, stanovením závazných podmínek v rozsahu nezbytném k zajištění veřejného pořádku, c) k zajištění udržování čistoty ulic a jiných veřejných prostranství, k ochraně životního prostředí, zeleně v zástavbě a ostatní veřejné zeleně a k užívání zařízení obce sloužících potřebám veřejnosti, d) stanoví-li tak zvláštní zákon.
11. Žalobce tedy byl nepochybně oprávněn obecně závaznou vyhláškou omezit či zcela zakázat loterie a jiné podobné hry. Toto právo žalobci nikdo neupřel; plyne jednak ze zvláštního zákona (tu zákona o loteriích) ve smyslu § 10 písm. d) zákona o obcích, ale také přímo z § 10 písm. a) zákona o obcích (náleží Ústavního soudu ze dne 7.9.2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10). Podle čl. 104 odst. 3 Ústavy mohou zastupitelstva v mezích své působnosti vydávat obecně závazné vyhlášky. Regulace „hazardních her“ je nepochybně součástí práva na samosprávu ve smyslu čl. 8, čl. 100 odst. 1 i čl. 104 odst. 3 Ústavy (náleží Ústavního soudu ze dne 6.5.2013, sp. zn. IV. ÚS 2315/12).
12. Žalobce namítá, že v souladu s čl. 101 odst. 4 Ústavy mohl být „potrestán“ pouze v režimu § 123 zákona o obcích. Podle § 123 zákona o obcích rozhoduje o pozastavení účinnosti obecně závazné vyhlášky Ministerstvo vnitra (odst. 1 a odst. 2), které v případě nezjednání nápravy ani po uplynutí lhůty pro podání rozkladu proti rozhodnutí o pozastavení účinnosti vyhlášky podá do 30 dnů návrh Ústavnímu soudu na zrušení obecně závazné vyhlášky obce, případně tento návrh podá do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí o rozkladu, kterým byl rozklad proti rozhodnutí o pozastavení této vyhlášky zamítnut (odst. 3).
13. Ochrana práva územních samosprávných celků na samosprávu není absolutní. Podle čl. 101 odst. 4 Ústavy může stát zasahovat do činnosti územních samosprávných celků, jen vyžaduje-li to ochrana zákona a jen způsobem stanoveným zákonem. Je tedy zjevné, že Ústava předpokládá

ospravedlnitelné (ochrana zákona) zásahy státní moci do práva na samosprávu územních samosprávných celků, jsou-li tyto zásahy prováděny dle zákona. Normotvorba územních samosprávných celků v samostatné působnosti podléhá dohledu Ministerstva vnitra podle § 123 zákona o obcích. Ustanovením § 123 zákona o obcích se však limitace práva na samosprávu ze strany státní moci nevyprazdňuje. Státní orgány mají jistě postupovat tak, aby zásadně do práva na samosprávu nezasahovaly. Kupříkladu za situace, kdy obec zakázala na svém území provozování hazardních her, muselo tuto skutečnost zohlednit Ministerstvo financí při povolování loterie nebo jiné podobné hry dle zákona o loteriích; jiný postup by znamenal zásah do práva na samosprávu obce (již zmíněný nálezný Ústavního soudu ze dne 7.9.2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10). Ze žádného ustanovení Ústavy však neplyne, že by stát nemohl vyjma § 123 zákona o obcích (či na základě jiného ustanovení zákona o obcích) ze zákonem předvídaných důvodů a z důvodu ochrany zákona do činnosti obcí zasahovat i na základě jiného zákonného zmocnění. Kupříkladu zřízení obecní policie je dle § 84 výkonem samostatné působnosti obce. Přesto - či právě proto - je činnost obecní policie, kupříkladu odborná způsobilost strážníka obecní policie, podrobena doзору státu v podobě doзору Ministerstva vnitra dle § 27 odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. Ústava v čl. 101 odst. 4 předpokládá zasahování do činnosti územních samosprávných celků a je na zákonodárci, aby zvolil vhodné zákonné nástroje i jejich formu pro zasahování do činnosti obcí z důvodu ochrany zákona.

14. Nic tedy nebránilo zákonodárci v tom, aby výkon samostatné působnosti obce podrobil kontrole ze strany státu s využitím více právních předpisů (zákonů) a s využitím rozdílných institutů sledujících jiný cíl. Zatímco § 123 zákona o obcích sleduje soulad obecně závazných vyhlášek obcí se zákony (ústavními zákony), což je obecně projevem požadavku na hierarchii právních norem různé právní síly, § 19a ZOHS sleduje ochranu hospodářské soutěže. Je tedy přípustné, aby normotvorná činnost obcí v samostatné působnosti podléhala kontrole státu podle § 123 zákona o obcích a zároveň aby dopady takové normotvorné činnosti vedly k deliktní odpovědnosti obce (ve smyslu tzv. Engel kritérií podle rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Engel proti Nizozemí ze dne 8.6.1976, stížnosti č. 5100/71; 5101/71; 5102/71; 5354/72 a 5370/72, a navazující judikatury) z důvodu porušení zákonem chráněného zájmu (tu konkrétně ochrana hospodářské soutěže).
15. Podle § 19a ZOHS orgány veřejné správy nesmí podporou zvýhodňující určitého soutěžitele nebo jiným způsobem narušit hospodářskou soutěž (odst. 1). Zjistí-li žalovaný v řízení ve věcech podle odstavce 1, že došlo k narušení hospodářské soutěže, tuto skutečnost v rozhodnutí uvede (odst. 2). Pokud se narušení hospodářské soutěže dopustí orgán územní samosprávy při výkonu samosprávy nebo při přeneseném výkonu státní správy, zašle žalovaný orgánu příslušnému k výkonu dozoru podle zvláštního právního předpisu pravomocné rozhodnutí podle odstavce 2 a na jeho žádost mu postoupí i správní spis (odst. 3).
16. V obvyklém chápání norem soutěžního práva dopadá tento typ zákonné regulace (spočívající v zákazu narušování hospodářské soutěže) zásadně na subjekty soukromého práva. Již v zákoně č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, však tehdejší § 18 obecně zakazoval omezování či vylučování hospodářské soutěže orgány státní správy a orgány územních samosprávných celků (orgány obcí), poté podle § 19a a zejména pak podle § 22aa ZOHS s účinností od 1.12.2012 byl příslušný orgán státní správy (žalovaný) oprávněn orgánům veřejné správy, a tedy i orgánům územních samosprávných celků, ukládat pokuty za narušení hospodářské soutěže. Podle § 22aa ZOHS se orgán veřejné správy dopustí správního deliktu tím, že naruší hospodářskou soutěž v rozporu s § 19a odst. 1 (odst. 1), a za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta do výše 10 000 000 Kč (odst. 2). Sám žalovaný ve sdělení ze dne 14.9.2015, č.j.ÚOHS-P44/2015/VS-27776/2015/830/KHa, připustil, že „...se jeví jako problematičtěji představitelné, že by Úřad mohl (a to dokonce i na základě natolik obecného ustanovení, jakým je § 19a přezkoumávat legislativní činnost (rozuměno zřejmě podzákonnou), k níž jsou jednotlivé orgány v souladu se zákony oprávněny. Pochybnosti obledně

absolutizace oprávnění Úřadu podle § 19a zákona o ochraně hospodářské soutěže již přinesla i doktrína...“: Problematicnost § 19a ZOHS, ve znění do dne 30.9.2016, který byl aplikován žalovaným v nyní posuzované věci, ostatně připustil také zákonodárce, jak plyne z důvodové zprávy k zákonu č. 293/2016 Sb., kterým byl § 19a ZOHS následně zpřesněn: „...Toto ustanovení bylo do zákona vloženo na základě poslanecké novely provedené zákonem č. 360/2012 Sb. Byla tím zakotvena možnost postihovat za protisoutěžní jednání i orgány veřejné správy, avšak bez toho, aby byly zřetelně vymezeny kompetence Úřadu v těchto řízeních, a aniž by byla tato změna reflektována i v rámci navazujících ustanovení. Dosavadní ustanovení tak bylo velmi obtížné v praxi aplikovat. Dochází ke přeformulování zákazu orgánů veřejné správy narušovat hospodářskou soutěž a nově se doplňuje demonstrativní výčet jednání těchto orgánů, která ji mohou narušit...“: Jistě nelze vykládat § 19a zákona o ochraně hospodářské soutěže jako vyjádření zákazu jakékoli činnosti, jež by mohla zvýhodnit určitého soutěžitele nebo jiným způsobem omezit hospodářskou soutěž. Absolutní zákaz protisoutěžní činnosti je ve zjevném rozporu se společenskou i právní realitou - tu lze zmínit kupříkladu institut veřejné podpory či poskytování prostředků k regionálnímu rozvoji, kterými je nepochybně narušována hospodářská soutěž. Obdobně správní rozhodnutí vydané ve správním řízení dle jiných zákonů, kterým by mohla být narušena hospodářská soutěž, nemůže být přezkoumáváno žalovaným ve vztahu k porušení § 19a ZOHS. Ustanovení § 19a ZOHS je tedy nutné považovat za zbytkovou kategorii; neuplatní se také v případech, kdy orgán veřejné správy vystupuje v pozici soutěžitele - typicky při výkonu hospodářské činnosti. Podle zdejšího soudu je nutné § 19a ZOHS vykládat tak, že při výkonu samostatné působnosti územním samosprávným celkem - obcí dopadá pouze na takové jednání, v rámci kterého vystupuje obec ve vrchnostenském postavení. Ukládání povinností obecně závaznou vyhláškou je typickým projevem vrchnostenského postavení obce - uplatňováním veřejné moci. Skutečnost, že bylo možno aplikovat § 19a ZOHS také na normotvorbu obcí v samostatné působnosti, vyplývá i z toho, že podle § 19a odst. 3 ZOHS byl žalovaný povinen zaslat orgánu příslušnému k výkonu dozoru podle zvláštního právního předpisu pravomocné rozhodnutí o narušení hospodářské soutěže, jestliže hospodářskou soutěž narušil orgán územní samosprávy při výkonu samosprávy nebo při přeneseném výkonu státní správy. Zákonodárce tedy v případě narušení hospodářské soutěže územním samosprávným celkem počítal s možným uplatněním dozoru podle zákona o obcích (tedy i § 123 zákona o obcích), a je tak zřejmé, že dozorové prostředky podle § 123 zákona o obcích a podle § 19a ZOHS mohly být aplikovány vedle sebe. Už proto zdejší soud nesouhlasí s východiskem žalobce, že státní moc může v případě rozporu obecně závazné vyhlášky obce se zákonem postupovat „pouze“ podle § 123 zákona o obcích.

17. § 19a ZOHS, ve znění na věc použitelném, byl jistě naformulován značně neobratně; J. Bejček hovoří o „...*kuřilské nepromyšlenosti, která bývá pravidelným znakem poslaneckých zákonodárných iniciativ*...“ (Bejček, J. Dozor nad orgány veřejné správy. Antitrust 2012, č. 4, s. 143) a stěží to lze vyjádřit přiléhavěji. Přesto však lze podle zdejšího soudu § 19a ZOHS aplikovat v případech, kdy normotvornou činností obce v samostatné působnosti došlo k narušení hospodářské soutěže.
18. Žalovaný tedy nepochybil, jestliže poté, kdy dospěl k závěru o narušení hospodářské soutěže žalobcem tím, že žalobce reguloval hazard prostřednictvím obecně závazné vyhlášky, aplikoval § 19a a na něj navazující § 22aa ZOHS.
19. Žalobce dále namítá, že žalovaný „ve výrokové části“ oznámení o zahájení správního řízení neodkázal na § 22aa odst. 1 písm. b) ZOHS, a nebylo tak zřejmé, že žalovaný bude rozhodovat o vině a trestu za správní delikt.
20. Podle § 46 odst. 1 správního řádu je řízení z moci úřední zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 správního řádu doručením oznámení nebo ústním prohlášením, a není-li správnímu orgánu tento účastník znám, pak kterémukoliv jinému účastníkovi. Oznámení musí obsahovat označení správního orgánu,

předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Z oznámení o zahájení řízení tedy musí být zřejmé, pro jaký skutek bylo správní řízení zahájeno, především proto, aby účastník řízení mohl uplatnit svá procesní práva. V oznámení o zahájení řízení tedy musí být popsán skutek, o kterém bude v řízení jednáno, a dále musí být uveden správní delikt, který je v tomto skutku spatřován, aby bylo zaručeno právo účastníka účinně se ve správním řízení hájit (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2010, č.j. 1 Afs 58/2009-541).

21. Správním spisem prochází oznámení o zahájení správního řízení ze dne 16.6.2016, č.j.ÚOHS-S0444/2016/VS-25338/2016/830/JKa, ze kterého zdejšímu soudu vyplývá, že žalovaný podle § 46 správního řádu ve spojení s § 21 ZOHS zahájil správní řízení „...ve věci možného porušení § 19a odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb. ... Možné porušení § 19a odst. 1 zákona spatřuje Úřad v tom, že statutární město Děčín v obecně závazné vyhlášce č. 3/2013, o regulaci provozování sázkových her, loterií a jiných podobných her (dále též „vyhláška“), s účinností od 8. června 2013 povolilo /odrážka/ dle čl. 1 odst. 1 vyhlášky provozování sázkových her podle § 2 písm. i), l), m) a n), loterií a jiných podobných her podle § 2 písm. j) a loterií a jiných podobných her podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, pouze v kasínech na místech uvedených v její Příloze č. 1, /odrážka/ dle čl. 1 odst. 2 vyhlášky provozování sázkových her podle § 2 písm. e) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, pouze na místech uvedených v její Příloze č. 1 a v Příloze č. 2, přičemž v každé provozovně nacházející se na místech uvedených v Příloze č. 2 lze provozovat maximálně 4 výběrní hrací přístroje dle § 2 písm. e) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, aniž by výběr těchto míst a stanovení počtu výběrních hracích přístrojů na provozovnu dle § 2 písm. e) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, provedlo na základě objektivních, nediskriminačních a předem známých kritérií. Toto jednání je způsobilé narušit hospodářskou soutěž v oblasti provozování sázkových loterií a jiných podobných her na území statutárního města Děčín...“. V části označené jako „poučení“ oznámení o zahájení správního řízení bylo mimo jiné uvedeno: „...dle § 22aa odst. 1 zákona se orgán veřejné správy dopustí správního deliktu tím, že naruší hospodářskou soutěž v rozporu s § 19a odst. 1. Dle § 22aa odst. 2 zákona se za správní delikt podle odstavce 1 uloží pokuta do výše 10 000 000 Kč...“. Oznámení o zahájení správního řízení bylo žalobci doručeno do jeho datové schránky dne 16.6.2016.
22. Již ze shora uvedené rekapitulace je zřejmé, že žalobce byl od zahájení správního řízení dostatečně informován o předmětu správního řízení. Oznámení o zahájení správního řízení je z pohledu zákonných náležitostí dostatečné. V oznámení o zahájení správního řízení žalovaný rovněž odkázal na § 22aa odst. 1 ZOHS (ustanovení § 22aa odst. 1 písm. b/ ZOHS, na které odkazuje žalobce, nabylo účinnosti teprve dne 19.10.2016). Ani v tomto žalobním bodu tedy není žaloba důvodná.
23. Nadto ani poté, kdy žalovaný dne 8.6.2017 sdělil žalobci výhrady podle § 21b ZOHS, a žalobce tak o skutku, pro který bylo správní řízení vedeno, a o jeho právní kvalifikaci nemohl mít žádných pochyb, nevyužil svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, přestože k tomu byl vyzván (sdělení žalovaného ze dne 15.6.2017, č.j. ÚOHS-S0444/2016/VS-18137/2017/830/PRo).
24. Zdejší soud sice se žalobcem sdílí určitý stupeň pochybností ohledně samotné kodifikace pravidel obsažených v § 19a odst. 1 a § 22aa odst. 1 ZOHS a tím spíše pak i ohledně konkrétního způsobu, jak jsou kodifikována, zdejší soud však není zákonodárcem. Pokud jde o interpretaci a aplikaci uvedených pravidel v nyní posuzované věci, pak zdejší soud žádný ze žalobních bodů neshledal důvodným. Nad jejich rámec přitom nelze ve vztahu k napadenému rozhodnutí dovodit ani žádný nedostatek, který by vyvolával vadu, k níž by musel zdejší soud přihlédnout z úřední povinnosti. Proto zdejší soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.r.s. zamítl.

V. Náklady řízení

25. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Úspěšný byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto bylo rozhodnuto, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 6. února 2020

David Raus v.r.
předseda senátu